

L'escenari de llauna El nom de Na Rossy

Francesc M. Rotger

Cyd Charisse.

Decididament, som partidari que els homenatges, si és possible, es facin als artistes quan encara són més o menys joves i es troben en plenitud creativa. ¿O és que s'han d'esperar a arribar a vells o, fins i tot, deixar el món dels vius, perquè es reconguin, de manera pública i explícita, el talent i la feina? Gairebé simultàniament, l'actriu mallorquina Rossy de Palma rep un dels premis *Diario de Mallorca* d'enguany i el Festival de Cinema de París li dedica un homenatge (al mateix temps que a Cyd Charisse i a Claude Chabrol). Amb la qual cosa, es veu reconeguda tant a la seva terra, com a França, gairebé el seu país d'adopció, on ha desenvolupat bona part de la seva trajectòria cinematogràfica. Sense anar més lluny: amb *People*, de Fabien Onteniente, una de les seves pel·lícules més recents, i doblement relacionada amb les Balears, ja que Eivissa n'és el seu entorn geogràfic. Rossy passeja el nom de la seva ciutat, Palma, pel món, i no hem d'oblidar que part de la seva carrera l'ha viscuda als escenaris. Va ser Gala, per exemple, al *Dalí Dance* del coreògraf Ramon Oller, o va interpretar la comèdia *Hetairas*, representada a Mallorca en el seu moment.

Si parlem d'interpretats dels "nostres" (en sentit més o menys ampli) que triomfen a França, podem fer-ho, ¿per què no?, del català Sergi López, protagonista de *Pintar o hacer el amor*, d'Arnaud i Jean-Marie Larrieu, juntament amb un excel·lent i versàtil actor gal, Daniel Auteuil; aquest, per cert, encapçala (amb Kristin Scott Thomas) també el repartiment

d'*El juego de los idiotas*, de Francis Veber, el mateix autor de *La cena de los idiotas*, que hem pogut veure tant en cinema com en teatre. López, que és un monstre damunt l'escenari, va visitar el Teatre Municipal de Manacor, aquesta passada temporada, amb un espectacle en solitari, titulat paradoxalment *Non solum*. Com a dada curiosa, també en aquest mateix espai (dins la seva IX Fira de Teatre) es presentà, en el seu moment, el muntatge valencià (d'Albena Teatre, amb direcció de Carles Alberola) *La teua vida en 65 minuts*, peça d'Albert Espinosa adaptada per ell mateix al cinema (*Tu vida en 65'*, amb realització de Maria Ripoll).

I parlant de cinema i teatre, no podem deixar de parlar (com gairebé sempre) de Shakespeare. L'enèsima adaptació a la pantalla d'una peça escènica del dramaturg és el llargmetratge d'Andy Fickman *Ella es el chico*, versió (molt lliure) de *Nit de Reis* que se situa a l'àmbit del futbol juvenil. Encara resulta relativament recent una posada en escena balear d'aquesta mateixa comèdia, magnífica, produïda pel mallorquí Rafel Oliver i dirigida pel menorquí Pitús Fernández, fa uns tres anys. Molt més antiga n'és una altra, sota la direcció d'Arianne Mnouchkine (Théâtre du Soleil), que es va presentar fa un quart de segle, l'estiu del 1982, al Festival d'Avignon. Daniel Mesguich, que participà al *Molière* cinematogràfic de Mnouchkine, ha intervingut a la Marató de Paraules de Tolosa, amb un conte del també «nostre» Jorge Luis Borges. ■